

De ilyenkor, a sűrűfényben,
a mindent átható sötét
negatív előérzetében,
elődereng a kövek lelke.
És nézőt keres, hogy figyelje.

Ki arra sétál, visszahőköl:
arc bámulja a puszta kőből.
Mészvázat érez, csontot ér
értő, merev tekintete,
s mint röntgen alatt, úgy lefoszlik
a hús heves feleslege.

Merő egy nézés, teste sincsen:
sírköanggal vagy démonarcú,
pupillátlan perui isten.

Csengery Kristóf

KÖD, BOT, KUTYA, KIÁLTÁS

Megint előjött ugyanaz az érzés:
egy sejtés, látomás vagy képzet, melynek
mélyén egy hajdani – vagy majdani? –
valóság magva rejlik. Ismét attól
félek, hogy nem fogom megérteni
a szavakat, ha olvasok, legyen
bármilyen egyszerű is a szöveg. Jó,
tán a szavak még csak-csak összeállnak,
de már a mondatok nem. A jelentés
téglákat ad magából – ház nem épül,
hogy lakhelyet kínálva védjen. Látom
a papíron, hogy köd, bot és kutya,
hogy kiáltás és éjszaka – s nem értem,
nem értem és nem értem. Rettegek.

FOGMÚTÉT UTÁN

milyen lágy selymes kortyok micsoda élvezet
elalvás előtt inni egy pohár hűvös tejet

íze mint amaz ősi kozmikus anya
álomba ringató szelíd szava

a fájdalom szorgosan lüktet a valami helyén
bevarrva vérzik a semmi valahol egy darab én

mely sok évig kitartott járt hűségesen velem
most tán egy nejlonszátkban hever egy szeméttelenen

negyedrész bölcsességem mely szabálytalanul
bukkant föl egykor az ínyből (van bölcs aki nem tanul

mástól megy a maga feje után) vízszintesen
nőtt mintha azt mondta volna ő ugyan nem bánja neki nem

számít a törvény vagy azt hogy nemcsak úgy lehet
ahogy a bárgyú többség úgy is ahogy a képzelet

diktálja rendhagyón és izgalmasan néhai barátom
szegény jobb alsó nyolcas visszatekintve belátom

nagy volt a terv nemes a különbözős szelleme
s magam is egyetértek bizony nem mindig úgy kellene

ahogyan előírja sok szakkönyv és paragrafus
de látod utolér a sorsod előle nincs hova fuss

teltek az évek egyszer érkezett a pillanat
nem tudtam védeni többé szép szabálytalanságodat

fájt nagyon a búcsú könnyeztem regényhősök nyomdokain
(úgy látszik kevés volt vagy nem hatott a lidokain)

nem ásó kapa választott el de fogó fűrészes és szike
kapcsolatunk múlását éneklé e csendes őszike

EGY MEGRENDELÉS TÖRTÉNETE

„Hogyha nem készülsz el egy óra és húsz
perc alatt” – így mondta a két borostás
férfi álmomban –, „megölünk. Lehet *blank*
verse, ha szabad vers,

az se baj. Írhatsz, ha akarsz, makámát,
balladát vagy hexametert. A formán
nem cicózunk. Vers legyen. És a témát
el ne felejtسد! Van

egy manus, alszik, s ez az álma: jön két
tag, leápolják, kiviszik Csepelre,
ott bezárják egy kalyibába, tollat
ragnak eléje

és papírt. Verselnie kell. Ha nyolcvan
perc alatt elkészül, a két borostás
pár pofont ad még, a krapek mehet, el
van boronálva

minden. Azt is tudja viszont a mókus,
hogy ha nem lesz kész megadott időre,
akkor elbúcsúzhat az életétől,
már neki annyi.

Óra indul!” – mondta a két kopasz szörny.
Én meg elkezdtem. Hogyan is? Talán így:
„Hogyha nem készülsz el egy óra és húsz...”
– s lestem az órát.

BELSŐ KALANDOK

Magam után kit küldjek nem tudom
hol merre járok milyen tévúton
kibe botlok belé és mit akar
tőlem fegyvert fog rám visszazavar
vagy tovább csábít a sűrűbb a mélyebb
vadonba hogy vele ruhát cseréljek
nevet váltsak s kijutva onnan immár

enyém legyen a rang a cím a kincstár
nem sejthetem a sors kivel hoz össze
következménye hogy jó lesz-e rossz-e
a találkának csak annyit tudok
hogy az utak kitaposatlanok
bennem pedig mióta létezem
nem érhet szemrehányás sohasem
voltam rest egy helyben gubbasztva benti
ösvényeken bőklászni (ez jelenti
nálam a vándorlást) sohase bántam
csalán égesse tüske szúrja lábam
csak azt furcsálltam mért van mit jelenthet
hogy feltérképezvén a benti rendet
ma idegenként fogad az a táj
mely tegnap jól ismert ez néha fáj
máskor viszont játékosan csodálom
ártatlan ez az ország s mint az álom
valószínűtlen milyen gyönyörű
hogy léptem nyomát benővi a fű

Halasi Zoltán

ANÓD-KATÓD

„Minden szereplő transzponálható.
Ahány lény, annyi belső univerzum.
Kisülő sugarak. Anód-katód.
Szerelem ébred, újra elszűny.”

„A koitusz természetrajza ez.
De hol a szerelem megannyi tévedése:
Erósz csele és Aphrodité felsülése,
meg ahogy Don Giovanni bajt szerez?”

„Olyankor Hermész csintalankodik
valami vágykézbesítési trükkel.
A címzett köp a vágyra: máshoz tartozik.
Vagy szikrát fog tőle és falat öklel.”

„De engem a mihaszna áriák,
oktalan kínlódások érdekelnek.
Mert zömmel ettől hangos a világ,
híján a méltó kéjnek, a sikernek.”